

deze werkelijkheid heeft een andere werkelijkheid tot gevolg, die van de klassenstrijd en deze kan de bourgeoisie niet zien, omdat hij zijn heerschappij in gevaar brengt. Daarom kan de bourgeoisie geen wetenschappelijke economie hebben. Het proletariaat echter heeft zijn ogen voor deze werkelijkheid niet te sluiten, integendeel. En daarom kan pas het proletariaat een wetenschappelijke economische theorie ontwikkelen - en als wapen gebruiken tegen de bourgeoisie, door hiermee de onvermijdelijke ondergang van de bourgeoisie en de zekere overwinning van het proletariaat te voorstellen, door hiermee de bewegingswetten van het kapitalisme en die van de komende communistische maatschappij te ontdekken.

De werkelijkheid is, dat de geschreven geschiedenis tot op dit oogenblik een geschiedenis van klassenstrijden was en dat deze klassenstrijd voortdurend omwentelingen van de maatschappij heeft teweeg gebracht, een oude heerschende klasse overwonnen en een nieuwe maatschappij opgericht. Maar alweer, de bourgeoisie kan dit niet zien en het proletariaat moet dit zien. Daarom kan alleen het proletariaat een wetenschappelijke geschiedschrijving hebben.

De werkelijkheid is, dat de maatschappij zich ontwikkelt door klassenstrijd en niet doordat de mensen steeds "beter" en "braver" worden. De maatschappij ontwikkelt zich door de werking van grijpbare krachten en niet door die van geheimzinnige machten. Maar terwijl de bourgeoisie daar zijn ogen voor moet sluiten, is dat inzicht juist een der grondslagen van de proletarische bevrijdingsstrijd. Daarom kan niet de bourgeoisie, maar alleen het proletariaat een wetenschappelijke filosofie hebben.

De werkelijkheid is, dat de wereld één geheel is, alle dingen samenhangen. De bourgeoisie kan dit niet zien, want deze samenhang voorspelt en bewerkt zijn eigen ondergang. Maar het proletariaat moet zich van deze samenhang bedienen. Het moet weten, dat het de bourgeoisie slechts kan verslaan, als het hem verslaat **o v e r a l , o p e l k g e b i e d**. Tegenover de burgerlijke mystiek van het verheffen van de geest boven de stof, van het "hogere" boven het "lagere", moet het een filosofie ontwikkelen die de eenheid van de wereld leert. Tegenover de burgerlijke mystiek, die de geest verheerlijkt en vergoddelijkt en daarmee de burgerlijke maatschappij-orde, het bestaan van hoogepriesters van de geest "rechtvaardigt", moet het proletariaat zijn filosofie stellen, die de "geest" uit zijn goddelijke afzondering neerhaalt en hem toont in relatie met de overige wereld.

Het proletariaat moet de bourgeoisie verslaan en heeft daarbij een machtig wapen in zijn proletarische wetenschap, zijn economische theorie, zijn geschiedenisverklaring, zijn filosofie. Maar dit wapen kan slechts dienst doen als het een **k l a s s e** -wapen is, gehanteerd wordt door de **k l a s s e**. Het proletariaat kan niet zijn eigen hoogepriesters scheppen. De proletarische wetenschap kan slechts een wapen zijn als hij door de heele klasse wordt begrepen en gehanteerd. Daarom is het de taak van ieder arbeider zich de beoefening van deze proletarische wetenschap eigen te maken en hem verder te verbreiden.

September 1935

G.I.C.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.

Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkeloosheid en telkens diepere ontzetting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten waken de arbeiders in desen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geïdentificeerde maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN te verwesenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: **ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!**

Achtste Jaargang No: 11.
October 1935 No: 1.

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!**

HET "NIEUWE ZIMMERWALD".

We ontvingen uit Frankrijk de volgende brief:

Waarde kameraden,

Ik moet jullie verslag uitbrengen van de Conferentie tegen de Oorlog en de Godsvrede, die heeft plaats gehad te St. Denis op 10 en 11 Augustus. Deze conferentie was bijeengeroepen naar aanleiding van de Verklaring van Stalin over de Nationale Verdediging van Frankrijk, die een nieuwe Godsvrede van alle partijen voor de Nationale Verdediging en de Oorlog deed vooruitzien. Het denkbeeld van deze conferentie is van verschillende zijden opgeko- men. Hoe het zij, aan het slot van de besprekingen, waarin de syndicalisten van de "Revolution Proletarienne" een belangrijke rol hebben gespeeld, werd een comité van organisatie gevormd, dat de oproep getiteld "Tegen de Oorlog, tegen de Godsvrede" (die ik bij deze brief voeg) heeft opgesteld. (Deze oproep drukken we hier niet af, G.I.C.). Deze oproep werd ondertekend door een zeker aantal organisaties, waaronder vakverenigingen, enkele Jeugdgroepen en afdelingen van de Socialistische Partij, pacifistische organi- saties, anarchistische groepeeringsen en het Rayon van St. Denis (Doriot). Andere organisaties (Federation Unitaire de l'Enseigne- ment = Eenheidsorganisatie van Onderwijzers en de diverse communis- tische oppositionele groepen), allen deelnemend aan de organisatie van de conferentie hebben een dergelijke kleurloze tekst niet aan- vaard, een tekst, die zelfs ontoelaatbare zinsneden bevat met be- trekking tot de eenheid van actie van de beide groote partijen.

De conferentie heeft 1590 persoonlijke sympathie-betui- gingen en 79 sympathie-betuingen van organisaties (vakvereenigin- gen, politieke groepeeringsen, enz.) ontvangen. Meer dan 500 kame- raden namen deel aan de debatten van St. Denis. Dat resultaat is des te merkwaardiger, waar de conferentie door geen enkel dagblad is aangekondigd en waar hij voor verscheidene arbeiders ongemerkt moet zijn voorbijgegaan. Ongelukkigerwijze hebben de debatten te- genstellingen aan het licht gebracht, die de conferentie niet te boven heeft kunnen komen.

De conferentie is geopend met een zeer goed rapport van Serret (van de Eenheidsfederatie van Onderwijzers, F.U.E.), die eerst de politieke situatie heeft ontwikkeld en de oorzaken waaruit het oorlogsgevaar voortkomt: Verdrag van Versailles, Verscheping van de algemeene crisis van het kapitalisme, Nederlagen van het proletariaat van Duitsland, Hongarije, Oostenrijk, China en Spanje, het aan de macht komen van het fascisme in Duitsland en Verwaarloozing door Rusland van zijn vroegere politiek. Vervolgens heeft de rapporteur aangetoond, dat, ondanks de deelname van de U.S.S.R., de oorlog een imperialistische oorlog zal zijn en dat de politiek van de Communistische Partij een nieuwe vorm van de Godsvrede voorbereidt. Vervolgens de strijdmiddelen tegen de oorlog onderzoekend, heeft Serret de aandacht gevestigd op het verband tusschen oorlog en kapitalisme en op de noodzaak om de verschillende vormen van de strijd tegen de oorlog te verbinden aan de klassenstrijd en aan zijn ontwikkeling naar de Revolutie. Tenslotte moest hij de organisatorische vormen beschouwen die de strijd tegen de oorlog en de godsvrede moest aannemen; hij is voor een permanente nationale organisatie.

Na dit rapport en gedurende de drie zittingen van de conferentie heeft een totaal verwarde en onvoorbereide discussie plaats gehad. Hij is het gevolg van het zeer groot aantal interrupties, de indruk van verwarring en onmacht. Volgens mij is hij het gevolg van het verlangen van de organisatoren om de meningsverschillen der deelnemers te maskeeren. Het rapport van Serret was naar voren gebracht als aanvaardbaar voor en als noodzakelijk om te worden aanvaard door allen. In werkelijkheid waren er in de conferentie niet met elkaar te vereenigen stroomingen. Het was noodig geweest, om klaarheid te krijgen, dat elke richting zijn rapport had aangeboden, maar dat had onvermijdelijk tot een splitsing geleid. Dat zou nuttig zijn geweest, maar de organisatoren hebben er de voorkeur aan gegeven de reële splitsing te maskeeren, op gevaar af de onmacht te vergrooten.

De richtingen die tijdens de discussies min of meer zuiver naar voren kwamen zijn de volgende:

- 1) Burgerlijk-pacifistische strooming, de strijd tegen de oorlog plaatsende op het terrein van de diplomatie en de Volkenbond en die b.v. een Fransch-Duitsch verbond aanbeveelt tegenover het Fransch - Russisch verbond. (richting vertegenwoordigd door de doriotisten en enkele journalisten).
 - 2) Sentimenteel-pacifistische strooming, gewetenskwestie, enz. voornamelijk vertegenwoordigd door de L.I.C.P. (Ligue Internationale des Combattants de la Paix - Internationaal Verbond van de Strijders voor de Vrede).
 - 3) Syndicalistische strooming, die geen andere actie tegen de oorlog voor mogelijk houdt, dan door middel van de vakverenigingen.
 - 4) Revolutionaire strooming, die de strijd tegen de oorlog verbindt aan die tegen het kapitalisme, voor de revolutie.
- Het is duidelijk, dat het samenvoegen van deze stroomingen in eenzelfde organisatie alleen de verwarring of de onmacht kan vergrooten.

..... De verwarring en de ongeregdheid der debatten is bezegeld door de verklaring van onmacht door de Resolutie - Commissie die ervan heeft afgezien een resolutie aan te bieden met betrekking tot de vraag van de strijd tegen de oorlog en de godsvrede.

Er is besloten, dat een vergroot comité (bestaande uit 1 afgevaardigde voor elke deelnemende organisatie en 3 afgevaardigden van elke van de 4 grootste organisaties, n.l. de Combattants de la Paix, de Fed. OR Unitaire de l'Enseignement, Rayon St. Denis (Doriot), en Jeunesses Socialistes de la Seine - Socialistische Jeugd van de Seine) tegen eind September, tijdens het vakverenigingscongres een nieuwe bijeenkomst van de conferentie zal bijeenroepen en een internationale conferentie zal voorbereiden.....

..... Wat ons betreft, wij bereiden een actieve deelname voor aan de bijeenkomst van September en werken een resolutie-plan uit, dat we bij die gelegenheid willen verspreiden. Dat, hoopen we, zal het contact krijgen van de revolutionaire elementen op de conferentie vergemakkelijken. We zullen ons voor dit doel in verbinding stellen met de groep "de Internationale".

Het vooruitzicht van een toekomstige internationale conferentie over de vraag van de strijd tegen de oorlog moet voor julie van groot belang zijn. Het zou goed zijn om in deze conferentie een manifestatie te geven van de beteekenis van de raden-communistische beweging, door zorgvuldig bestudeerde stellingen aan te bieden die in staat zijn om de aandacht te trekken van de talrijke in werkelijkheid het spoor bijster geraakte revolutionaire elementen, die een nieuwe weg zoeken. Het oogenblik zou goed gekozen zijn, want we constateeren inderdaad, onder de druk van de omstandigheden een actieve gisting in de socialistische en communistische rijen.

Kameradschappelijke groeten:

Hieronder drukken we nu de stellingen af die door deze kameraden op het tweede congres zijn verspreid. In een volgend nummer zullen we hier waarschijnlijk op terug komen.

Verantwoording vrijwillige bijdragen 31 Aug. - 14 Oct.

J.H. te A. 0.30 L. te A. 0.10 S. te A. 1.25 W. te A. 0.25
 J.H. te A. 0.45 G. te A. 0.25 W.S. te A. 0.30 H.N. te A. 0.25
 R.W. te A. 0.20 R.W. te A. 0.10 J.A. te A. 0.25 D.K. te B. 5.20
 L.W. te A. 0.10 L.H. te A. 0.10 A.v.A. te A. 1.- Hlm. 3.35
 ? te Z. 0.25 Pr. te A. 0.25 K. te A. 0.10 A.V. te A. 0.10
 A.V. te A. 0.10 J.H. te A. 0.05 D.V. te A. 0.05 T.M. te A. 0.10
 H.P. te A. 0.50 N.N. te N. 1.- A.M. te N. 1.- A.V. te A. 0.10
 D.V. te A. 0.05 D.V. te A. 0.05 H.M. te A. 2.50 S.D. te A. 0.25
 H. de V. te M. 0.50 Voor R.K.: B.V. te A. 0.75 + 0.75

Hoewel deze lijst van bijdragen tamelijk behoorlijk is, zijn de bijdragen in het algemeen toch ver en ver onvoldoende om de regelmatige voortgang van ons werk te verzekeren. We doen daarom een dringend beroep op alle werkelijk belangstellenden om voor zoover dat in hun krachten ligt, het persmateriaal te steunen, liefst regelmatig. Verder doen we een beroep op degenen die brochures van ons in commissie hebben steeds zoo vlot mogelijk af te rekenen, om te vermijden dat we al te groote bedragen gedurende langere tijd moeten blijven voorschieten.

4.

De
Revolutionair proletarische
studiegroep
over

HET OORLOGSVRAAGSTUK

(In samenwerking voorbereid voor de tweede Conferentie van de
Tegenstanders van de Oorlog en de Godsvrede) Parijs, September 1935

DE INTERNATIONALE POLITIEKE SITUATIE.

Tegenover de dreiging van een nieuwe oorlog is het voor het begrijpen van de tegenwoordige toestand noodig zich de laatste 20 jaar in het geheugen terug te roepen.

In 1914 brachten de imperialistische tegenstellingen, die de wereld in twee vijandige kampen hadden verdeeld, de eerste imperialistische wereldoorlog voort. Na 4 jaar van vernietiging en massamoord, na heele streken te hebben verwoest en de arbeiders- en boerenklassen te hebben doen bloeden, bevond het kapitalisme zich in een nieuwe situatie: de wederopbouw maakte een hernieuwde activiteit mogelijk, maar daarnaast trachtte overal het proletariaat zijn ketenen te verbreken. In de eerste periode combineerden zich, zij het onregelmatig verdeeld, de na-oorlogse conjunctuur en de revolutionaire golf.

Deze periode is voor de arbeidersklasse de meest grootsche historische ervaring geweest, waar verschillende strijdwijzen tegenover elkaar konden staan. De sociaal-democratische tactiek, gebaseerd op de eeuwige tendens tot herstel van het kapitalistisch productie- en circulatiestelsel, die de 4de Augustus 1914 openlijk de terugtocht had aanvaard, ontpopte zich tijdens de revolutionaire periode als een openlijk verraad, door op vele plaatsen (Rusland, Duitsland) de arbeidersorganisaties te leiden als voorvechters van het sociale behoud tegenover de gewapende arbeiders.

De spontane strijd van het proletariaat daarentegen, gegrondvest op het directe handelen der massa's, die hun acties samenbond door middel van organen die direct uit deze strijd ontsprongen (soviets in Rusland, arbeidersraden in Duitsland, in Hongarije) bewees de werkelijk proletarische strijdwijze te zijn, in staat om tot groote successen te leiden. Maar de onvoldoende politieke rijpheid van de arbeidersklasse maakte hetzij het intoemen van de beweging door de sociaal-democratie, zooals in Duitsland, waar dit de nederlaag tot gevolg had, hetzij het verdraaien van het proletarische doel door de actie van het bolsjewisme, die de zelfstandige sovjetbeweging verstikte om hem tot het klasseverbond met een reactionaire boerenklasse te dwingen en op deze wijze uitliep op de oprichting van een bureaucratische dictatuur die slechts in naam een sovjetdictatuur is, mogelijk.

5.

Toch had de actie van de sovjets in Rusland geleid tot de vernietiging van de bourgeoisie, zij het ook niet tot die van het kapitalisme, daar dit laatste zich onder de bolsjewiki omvormde tot staatskapitalisme. Daarom willen de bolsjewiki in de heele wereld de arbeidersklasse bevrijden door de oprichting van een bureaucratisch staatskapitalisme, gedoopt met de naam socialisme. In geestdrift gebracht door de Russische Revolutie, hebben de arbeidersmassa's zich laten leiden door de IIIde Internationale, tot aan de bloedige nederlagen van Duitsland (1921 en 1923), van Hongarije en van China. De bolsjewistische tactiek bracht zelfs zijn meest directe vertegenwoordigers er toe de moordenaars te zijn van de arbeiders en de in opstand gekomen boeren, of de medeplichtigen van de moordenaars. (Kronstad 1921, Saksen 1923, China 1927). Het is duidelijk, in het licht van deze historische ervaring, dat een succes slechts had kunnen worden bereikt door de steeds grotere uitbreiding en verdieping van het directe handelen van de proletarische klasse, die geen andere gids toelaat dan de arbeidersraden, die direct uit de in beweging zijnde massa voortkomen.

Met het einde van de wederopbouw en de revolutionaire golf was de uit de oorlog voortgesproten wanorde verdwenen. Er bleef niets anders over dan zijn blijvende gevolgen, dat is, de industrialisatie van de koloniale of halfkoloniale landen en de super-industrialisatie van de ontwikkelde landen. De geweldigste kapitalistische accumulatie voltrok zich naast een tot het uiterste ingekrompen niet-kapitalistische wereld, ingekrompen, zoowel in de ontwikkelde landen door de industrialisatie van de landbouw, als in de koloniale landen, door de verproletariseering van de inlanders. De permanente crisis van het kapitalisme, die alleen de geniale blik van Rosa Luxemburg wist te verklaren, was ontstaan. In 1929 uitbrekende in het land waar de landbouw het meest geïndustrialiseerd was, (U.S.A.), breidde hij zich in enkele jaren over de geheele wereld uit.

De politieke gevolgen van de structuurverandering van het kapitalisme en de wijziging van de voorwaarden waarin hij zich voltrekt, komen tot uitdrukking in een nieuwe tendens, die achtereenvolgens in alle kapitalistische landen is te voorschijn gekomen en die stap voor stap de traditioneele parlementaire tendens van de bourgeoisie doet verdwijnen. Dat nieuwe en algemeene politieke verschijnsel, dat het fascisme is, en waarvan de fundamentele kenmerken in alle landen zijn terug te vinden, is het volgende:

1) Als uitdrukking van het zeer sterk geconcentreerde kapitalisme, verlangt het fascisme de "totale" Staat te organiseren, dat wil zeggen, het verlangt de controle van elke politieke, economische, sociale en culturele activiteit door de Staat, die het met zo genaamd zelfstandige kracht opricht en geen enkele oppositie toelaat.

2) Om een sociale basis te verschaffen voor deze totale Staat, die zich uit geeft voor een tegenstander van het democratische regiem met de parlementaire schijn, maakt het fascisme gebruik van de afwezigheid van klassebewustzijn bij de kleine bourgeoisie die radeloos is geworden door de crisis, door middel van een toemeloze demagogie, waarvan de belangrijkste punten zijn, het nationalisme, de ontkenning van de klassenstrijd en een antikapitalisme zonder inhoud.

*Tegen uitbreide
boerenmassa's van
kleine boeren
in Europa*

3) De samenvoeging van de arbeidersorganisaties in het raam van de Staat, evenals de opheffing van elk werkelijk recht van de arbeiders, wat een heftig verzet van de arbeidersklasse moet uitlokken, maakt, dat het fascisme noodzakelijk moet worden begeleid door een wreede onderdrukking, die speciaal tegen het proletariaat is gericht.

4) Tegelijk verwijderd het fascisme zich, om aan de duistere behoeften van de kleine bourgeoisie tegemote te komen en om een economisch mogelijke oplossing te zoeken, van de klassieke financiële methodes van het kapitalisme en propageert of realiseert het economische tegemoetkomingen, waarvan de meer of minder versluierde inflatie de meest gebruikelijke vorm is.

Het algemeene karakter van het fascisme, het feit, dat de traditioneele tendensen van de bourgeoisie hiervoor uit de weg gaan zonder werkelijk weerstand te bieden, zijn karakter van politieke uitdrukking van een nieuwe kapitalistische structuur, dit alles voert tot de slotsom, dat het kapitalisme in een nieuwe fase is getreden die men "fascistisch" kan noemen en die nieuwe economische tendensen toelaat, die zelfs reeds merkbaar zijn in de landen waar het fascisme nog niet openlijk aan de macht is. De nieuwe economische tendensen beteekenen, dat de bourgeoisie zich te weer stelt in een kritieke situatie, waarvan het resultaat hem hoe langer hoe problematischer voorkomt. De bourgeoisie van elk land geloofst tegenwoordig de uitweg te hebben gevonden in een economische afbraak, in een "autarkie", die lijkt op die uit de oorlogsperiode, waar elk volk zich inspant om onafhankelijk van het buitenland te worden. Op deze wijze is de wereldhandel teruggelopen tot 70% sinds 1929 wat leidde tot beperking van de landbouw- en industriele productie en tot vernietiging van belangrijke voorraden koopwaren. Bij de onmogelijkheid om te exporteeren wijdden de landen hun krachten aan een zoogenaamde organisatie van hun binnenlandsche markt (zoo blijken de U.S.A. onverschillig te zijn geworden voor de voortschrijdende verovering van China door Japan); maar, daar deze gebaseerd is op de noodzaak om de winsten van de kapitalisten te handhaven en te vermeerderen, leidt deze politiek er alleen toe de productie aan te passen aan de koopkracht van de massaas van consumenten op het oogenblik waarop deze het laagst is. Het gevolg kan niet anders zijn dan een toename van de werkloosheid, die daling van het levenspeil der arbeiders en de economische vernietiging van de massaas, in verbinding met hun politieke vernietiging. Deze nieuwe economische tendensen komen te staan tegenover de tendensen die aan het imperialisme eigen zijn en die desondanks bestaan. Zoo verwarren zich in elk land en in het wereldstrijdperk de imperialistische tendensen met de fascistische, strijden ze met elkaar, voegen ze zich onderling samen: De vernietiging van de producenten gaat gepaard aan de vergroting van de productie-capaciteit, de jacht naar nieuwe afzetgebieden wordt gecombineerd met de economische afsluiting der grenzen.

Die tegengestelde tendensen vinden hun oplossing in de voorbereiding van de oorlog, die tegelijk een gelegenheid is om te produceeren en een middel om te vernietigen, die tegelijk voldoet

aan het verlangen naar imperialistische expansie en het meest bekrompen nationalisme. De wereldoorlog moet dus het noodlottig uiteinde zijn van de tegenwoordige kapitalistische ontwikkeling, want hij geeft voldoening aan de tegenstrijdige behoeften die de wereldeconomie verscheuren.

HET KARAKTER VAN DE OORLOG.

De komende oorlog zal in de eerste plaats een imperialistische oorlog zijn. Niet door de deelname van Rusland in één van de oorlogskampen verandert zijn karakter. Rusland is niet meer een proletarische staat, die moet worden verdedigd, maar een staat, waarin zich een nieuwe vorm van kapitalisme ontwikkelt, het staatskapitalisme, onder de uitsluitende dictatuur van een nieuwe uitbuitende bourgeoisie; een talrijke en begunstigde bureaucratie, die regeert over een achterlijke en slecht toegeruste boerenmassa en ook over een proletariaat waarvan de levensomstandigheden steeds slechter worden. Dit Russische neo-kapitalisme begint ook imperialistische strekkingen te vertoonen, vanaf het oogenblik waarop Rusland industrie-producten en machines uitvoert, naar Perzië en Turkije b.v., en in concurrentie komt met het Duitse imperialisme op de Europeesche Balkanmarkt. Evenmin is het de deelname van koloniale of half-koloniale volkeren aan de oorlog die zijn karakter kan veranderen, want achter elke ernstige tegenstand van een koloniaal of half-koloniaal volk schuilt tegenwoordig de verborgen hand van een ander imperialisme, zocals van Japan en Engeland achter Abyssinië.

De eenige factor die de komende oorlog een gedeeltelijk nieuw karakter geeft, is te vinden in de economische en sociale gevolgen van de permanente crisis, d.w.z. het wegteren waarmee de kapitalistische winsten worden bedreigd en de algemeene werkloosheid, die het bestaan van het kapitalisme zelf bedreigt. Men moet in de komende oorlog niet alleen meer een imperialistische oorlog zien, een oorlog voor de verovering van nieuwe afzetgebieden, voor een nieuwe verdeling van de wereld, maar ook een fascistische oorlog, dat wil zeggen, een oorlog als middel voor de sociale misleiding als gelegenheid om de productie te vergroten en als middel ter vernietiging van werkloozen, waarvan de kapitalistische economie wanhoopt, ze ooit weer in het productie-proces te kunnen opnemen. Zelfs voor de landen waar het fascisme nog niet officieel aan de macht is, komen de economische tendensen van het fascisme tot uiting en de oorlog zal dan ook dat nieuwe karakter hebben.

In deze zin kan men zeggen, dat de komende oorlog een burgeroorlog zal zijn, maar een eenzijdige burgeroorlog, die het proletariaat zich niet als zodanig bewust is, een oorlog van de bourgeoisie tegen het proletariaat, waar de bourgeoisie van een macht er niet alleen belang bij heeft de fabrieken en de manschen van de vijandelijke macht te vernietigen, maar er evenzeer belang bij zal hebben een deel van zijn eigen fabrieken en van zijn eigen werkloozen te vernietigen. Dat zal een oorlog zijn, waar, ondanks diplomatieke schijn, alle bourgeoisieën zullen zijn verbonden voor de gedeeltelijke vernietiging van het proletariaat.

De bourgeoisie vreest de burgeroorlog waarin het proletariaat zich van zijn rol bewust is, en daarom benut hij het sprookje van de zoogenaamde nationale oorlog, opdat het proletariaat er zich niet van bewust zal zijn, dat men het tot een slachtdier maakt. Zeker zijn de revolutionaire vooruitzichten van de bewuste burgeroorlog op het oogenblik zwak. De sociaal-democratie is verbonden met het parlementarisme, het bolsjewisme heeft zich in dienst gesteld van het Fransche imperialisme, en de communistische partijen zijn geworden tot partijen van "links". Heeft Dimitrow op het laatste congres van de Communistische Internationale niet verklaard, dat het er tegenwoordig niet meer om ging te kiezen tusschen de dictatuur van het proletariaat en de democratie, maar tusschen de democratie en het fascisme? Maar desondanks is de bourgeoisie niet gerust, hij vreest de onverwachte opstanden van de "volksleeuw", hij vreest, dat die opstanden niet altijd zullen worden tegengehouden door zijn lakeien, bewust of niet bewust, die zich beijveren om tot kalme aan te sporen en te schreeuwen over provocatie. (Brest, Toulon).

Het dubbele probleem waarvoor de bourgeoisie wordt gesteld, het terugvinden van een nieuwe winstbasis door het openen van nieuwe markten, het onderdrukken van de bedreiging, die de miljoenen werklozen vormen, vindt zijn oplossing, denken zij, in de oorlogsvoorbereiding.

De oorlogsvoorbereiding is op zich zelf een nieuwe markt. Dat volgt duidelijk uit de kortgeleden door Schacht afgelegde verklaring over de herbewapening van de Reichswehr. Maar als deze nieuwe markt, geopend door de verdere bewapening, begint te worden verzadigd, als de militaire macht volledig is uitgerust, kan de bourgeoisie zich niet meer veroorlooven om weer terug te gaan, want dat zou beteekenen het brutaalweg doen verscherpen van de economische crisis en doen toenemen van de werkloosheid in dreigende proporties.

De eenige uitweg is dus de oorlog zelf, die het mogelijk maakt, de werklozen weer te ronselen, en, als niet te verwaarlozen gevolg, de aandacht van de massaas af te leiden van hun uitbuiting. We zien een uitdrukking van deze strekking in de houding van Mussolini, die blijkbaar besloten is, de oorlog in Abyssynie te beginnen, zelfs als Engeland hem de totale beheersching van dat land toezegt, wat bijna in de laatste Engelsche aanbiedingen lag besloten. Dus is de oorlog niet alleen een middel om nieuwe afzetmarkten te openen, het is een doel geworden.

De productie op steeds groeter schaal, dat was het devies van het kapitalisme in opkomst. Tegenwoordig is de vernietiging op steeds groeter schaal het devies van een zieltoogend systeem.

Het proletariaat moet zich dus keeren tegen de wereldoorlog die wordt voorbereid, (de campagne in Abyssynie is er misschien het voorspel van), want het is een imperialistische oorlog, omdat het een oorlog is, die leidt tot vernietiging van massaas proletariërs, en omdat de tijd voor het proletariaat is gekomen om zijn historische taak te vervullen van helper bij de geboorte van een nieuwe maatschappij, waar de uitbuiting van mensch door mensch en de collectieve massa's zullen zijn gebannen.

DE GODSVREDE.

Maar om oorlog te kunnen voeren, is het voor de bourgeoisie nog niet voldoende, te verhinderen, dat het proletariaat zich bewust wordt van zijn toestand, of te vermijden, dat het zich keert tegen de oorlog; hij wil ook zijn toestemming en zijn actieve en welwillende deelname: met dit doel organiseert hij de monsterachtige bedriegerij van de godsvrede. Wapens te geven aan talloze proletariërs, zou te gevaarlijk zijn voor de bourgeoisie, als die proletariërs zich ervan bewust waren, dat de oorlog een oorlog is die in werkelijkheid tegen hen is gericht, dat het een versluierde burgeroorlog is. Ook is het noodig hen te bedwelmen. Nu, aan de vooravond van een oorlog, is de godsvrede nog noodiger voor de bourgeoisie dan het fascisme zelf; het is voor haar een voordeliger tactiek om de openlijk fascistische bewegingen in te toomen, om de Godsvrede toe te laten. Overigens werpt de bourgeoisie door zoo te handelen, slechts een spiering uit om een kabeljauw te vangen, want het daadwerkelijke fascisme (van de Godsvrede - G.I.C.) zal zich gemakkelijker vestigen door de zoogenaamde "nationale oorlog" dan door de burgeroorlog.

De bourgeoisie heeft er behoefte aan de arbeiders ten aanzien van de Godsvrede in slaap te sussen en hij ondervindt daarvoor de gediensdige medewerking van de arbeidersorganisaties. De weg is reeds vrij: de socialistische partij met uitzondering van de Jonge Socialisten van de Seine; de communistische partij aanvaardt de driekleurige vlag en beleedigt in de Humanité de heldhaftige Brèstsche arbeider die werd gewond terwijl hij de nationale vlag van de deur van de prefectuur rukte. Tenslotte bereidt men de organisatorische eenheid voor, om des te beter elke revolutionaire formatie te kunnen verhinderen en nog beter dan te Brest en Toulon de actie van de massaas te kunnen beheerschen. Zoo betaalt reeds de vereeniging van politici die men "Volksfront" noemt, zelfs voor dat hij aan de macht is, zijn schuld aan het monopoliekapitaal.

De rol van het Volksfront zal niet alleen zijn de godsvrede voor te bereiden, maar ook, ongetwijfeld onbewust, de prefascistische maatregelen die het grootkapitaal noodig heeft.

Op economisch terrein kondigt zich reeds een poging aan om de burgerlijke economie (de Natie, zoals de Humanité zegt), te redder door inflationistische maatregelen. En de nationalisatiemaatregelen, die in de verschillende programma onder het oog worden gezien, zullen het monopoliekapitaal niet bang maken. De Belgische ondervinding heeft geleerd, dat ze slechts in zoo verre in practijk worden gebracht, als ze de concentratie van het kapitaal vergroeten en dat onder controle van de hooge bank.

Op sociaal terrein zal de machtsvername door het Volksfront waarschijnlijk worden voeragegaan door het tot stand komen van de vakvereenigingseenheid, die van Jouhaux en zijn handlangers de oppermachtige vakvereenigingsbestuurders zal maken - en dat dankzij de concessies die welwillend gedaan worden door de C.G.T.U. Met het Volksfront aan de macht zullen de vakvereenigingen zich bijna even stevig in het burgerlijke staatslichaam vinden eegenomen, als in ten fascistisch regiem. De arbeiders zullen volkomen onderworpen

3). Om deze noodzakelijke propaganda en deze organisatie van de tactiek te verwerklijken is de hergroepering der revolutionairen onontbeerlijk; vanaf dit oogenblik moet dus de voorwaarde voor de hergroepering van een proletarische voorhoede worden voorbereid, alles terwijl de opvattingen omtrent de noodzakelijke taken die in staat zijn om de rijpwording van de massaas voor te bereiden, naar voren worden gebracht.

Het gaat er niet om om dadelijk, kunstmatig, door onderonsjes onder groepen, een nieuwe revolutionaire partij op te richten. Men vormt niet kunstmatig nieuwe internationales en nieuwe partijen, maar die organisaties worden geboren en ontwikkelen zich op de grondslag van de strijd tijdens de revolutionaire golf of in bewegingen die aan die golf voorafgaan.

De taak van dit oogenblik is steeds de traditie van de revolutionaire beweging van 1917 en van na de oorlog te handhaven en te ontwikkelen, de grondslagen van de toekomstige hergroepering voor te bereiden. Wat dat aangaat is het de taak van de revolutionairen de opposities die worden geboren in de groote reformistische of bolsjewistische organisaties te ondersteunen, in verbinding te treden met die opposities om de meeningen tegenover elkaar te stellen en hun ontwikkeling naar een radicaal revolutionaire stellingname te vergemakkelijken. Binnen de vereenigde C.G.T. van morgen is het de taak van de revolutionairen te strijden tegen de leidende bonzen, de hergroepering binnen de C.G.T. van een anti-reformistische vleugel aan te wakkeren, die de zelfstandige acties van de arbeidersklasse verdedigt tegen de wil van de leiders, die morgen zullen zijn opgenomen in de prefascistische of fascistische burgerlijke staat, om hen in te toemen.

Deze hergroeperingen, spontaan of verwekt door bewuste elementen, moeten voorbarige splitsingen vermijden, die geen ander resultaat kunnen hebben dan het belemmeren van de algemeene ontwikkeling van de massaas. Willen de splitsingen van nut zijn voor de arbeidersklasse, dan moeten ze plaats vinden in de atmosfeer van een opkomende revolutionaire golf; op dat zelfde oogenblik worden ze echter onontbeerlijk om de reformistische of bolsjewistische organisaties te verhinderen de spontane beweging van de massaas te kluisieren of te misleiden.

Toch zullen de opposities binnen de groote organisaties machteloos zijn, en hun ontwikkeling zonder toekomst, als ze niet kunnen steunen op een stevige kern van kameraden, die, op de basis van de revolutionaire ervaringen moeten werken aan de verheldering en het uitwerken van tactische vraagstukken. De verbinding met de groepen, die, in andere landen, deze zelfde arbeid verrichten, moet worden verzekerd, vooral met de groepen van Duitschland voortgesproken uit de traditie van de revolutionaire strijd van de arbeidersraden van 1918, 1921 en 1923, die onder verhoudingen van de meest harde illegaliteit werken en met de kameraden van Holland, die de ideologische traditie van het 1ste bureau van de IIIe Internationale hebben onderhouden en ontwikkeld en een netwerk van internationaale verbindings hebben gelegd.

We doen een beroep op de kameraden die de werkelijke uitdrukking van de revolutionair proletarische beweging herkennen, niet in de dictatuur van partijleiders (al of niet parlementair, al of

zijn, daar ze geen mogelijkheid hebben om hun wil in de vakverenigingen door te zetten en geen recht om andere organisaties te vormen. Elke spontane en zelfstandige actie van de arbeidersklasse zal worden gebrandmerkt als een "provocatie door twijfelachtige elementen die zijn ontsnapt aan de controle van de verantwoordelijke organisatie's" - om een reeds vaak gehoorde uitdrukking te bezigen. Zoo zullen de arbeidersorganisaties tot taak hebben de massa rustig te houden door middel van het beroemde argument dat reeds in België is gebruikt, dat men "het handelen van de kameraden die aan de macht zijn niet moet bemoeilijken."

Op politiek terrein bewijst het Volksfront, een instelling die voortgekomen is uit de behoefte aan de godsvrede, dus de drager van het fascistische regiem te zullen worden.

Maar die taak kan slechts in overeenstemming met de belangen van de bourgeoisie worden vervuld in zooverre als de arbeiders zich zullen laten brengen tot inactiviteit en passiviteit in naam van de organisatie-discipline. Het is duidelijk, dat de directe actie van de arbeidersklasse, door het raam waarbinnen de leiders hem willen houden te verbreken, de inhoud van het Volksfront kunnen veranderen. In die mate waarin het proletariaat in staat zal zijn zich te ontdoen van het dwangbuis dat de discipline van het Volksfront voor hem zal zijn, in die mate waarin het zichzelf zal willen zijn, zal het proletariaat het plan van de bourgeoisie kunnen doen stranden, het plan van oorlog en fascisme, wat zal leiden tot de verwezenlijking van zijn eigen revolutionaire macht.

Door de godsvrede aan de kaak te stellen, door de politiek waarin het Volksfront het proletariaat wil meeslepen te ontmaskeren, zal het proletariaat zijn eigen bevrijding voorbereiden. Maar als het proletariaat zich laat meeslepen in de godsvrede, beteekent dat onvermijdelijk de oorlog en eveneens het fascisme, opgericht door middel van de staat van beleg en verwezenlijkt op de meest brute wijze, begunstigd door de door de oorlog teweeg gebrachte demoralisatie.

DE STRIJD TEGEN DE OORLOG.

De oorlog is het logische en onvermijdelijke resultaat van het kapitalistisch regiem en de tegenwoordige verhoudingen scheppen de mogelijkheid van een nabije wereldoorlog. De strijd tegen de oorlog raakt dus vervlochten met de strijd tegen het kapitalisme en het eenige middel om de oorlog tegen te houden zou de proletarische revolutie zijn. Toch, wat we ook zouden wenschen, we kunnen ons niet veel illusies maken; in de tegenwoordige toestand van machteloosheid en het zwakke bewustzijn van het proletariaat is het niet erg waarschijnlijk dat de revolutie de oorlog zal kunnen voorkomen. Het denkbeeld van oorlog af te wijzen, zou slechts schijnheiligheid of struisvogelpolitiek zijn.

Wat de pacifistische middelen van de strijd tegen de oorlog aangaat, die gegrondvest zijn op de eigen bodem van het kapitalisme, zoals op een beroep op de Volkenbond of op nieuwe bondgenootschappen of Fransch-Duitsche pacten, plebiscieten, enz., dat zijn slechts utopieën, die geen ander resultaat hebben dan het doen inslapen van de waakzaamheid der arbeiders.

Het vraagstuk van de strijd tegen de oorlog voert onvermijdelijk terug tot het vraagstuk van de strijd tegen het kapitalisme gedurende de oorlog en tot de voorbereiding van die strijd.

Daarvoor moet een propaganda in de arbeidersklasse worden gevoerd, moeten verbanden met het leger worden gelegd; moet de organisatie van de revolutionairen onder het oog worden gezien.

1). De belangrijkste grondslagen voor de propaganda in de arbeidersklasse zijn de volgende:

Het proletariaat te helpen om het zuiverste inzicht in de politieke situatie te krijgen door de handelingen en de beweringen van de bourgeoisie te ontmaskeren. Telkens weer er op wijzen dat de arbeiders geen vaderland hebben, dat het vaderland een praatje is, uitgevonden door het kapitalisme. De Nationale idee als een reactionaire idee te ontmaskeren, die bestemd is om de werkelijkheid van de klassen en hun tegenstellingen te verbergen.

De voorbereidingen die de arbeiderspartijen maken voor de godsvrede te bestrijden door hun handelingen te ontmaskeren, door te protesteeren tegen de uitsluitingen.

Het bedrog van het burgerlijk pacifisme bloot te leggen, dat de waakzaamheid van de arbeidersklasse doet inslapen door te praten van Volkenbond, ontwapening en andere gebruikelijke luchtkasteelen (pacten, enz.)

De voorbereidingen van de bourgeoisie om een oorlogspsychose te scheppen door middel van luchtafweeroefeningen en de pers tegen te werken. Het staatsorgaan dat de U.S.S.R. regeert als anti-proletarisch te brandmerken en de contra-revolutionaire rol van de IIIe Internationale te toonen, die de drager van het nationaal-bolsjewisme is geworden. De verhelderende propaganda ten aanzien van de U.S.S.R. is van wezenlijke betekenis, want de communistische partijen zullen er in slagen de massa's op sleeptouw te nemen naarmate deze meer illusies hebben over de U.S.S.R.

2). In tijd van vrede zoowel als in tijd van oorlog bestaat het leger hoofdzakelijk uit proletariërs en boeren. De tegenstand tegen de oorlog vereist stevige en nauwe banden tussen de massa's van proletariërs onder de wapenen en de massa's van proletariërs in de fabrieken. Daartoe moet de anti-militaristische propaganda, die door de groote partijen is verwaarloosd, weer worden opgevat en moet er de nadruk op worden gelegd. Vanaf dit oogenblik moeten de revolutionairen in het teken van de omzetting van de imperialistische oorlog in een burgeroorlog:

de internationale verbanden bestudeeren en voorbereiden, evenals de verbanden tussen de legers, de verbanden tussen de soldaten en de fabrieken

zich voorbereiden op het benutten van deze verbanden voor de verspreiding van propaganda-materiaal in oorlogstijd

de nieuwe verhoudingen van de moderne oorlog bestudeeren, hoofdzakelijk voor zoover het de industriele mobilisatie betreft en de taak van de arbeiders die in de fabriek zijn gebleven

de betekenis van de initiatieven van de grond af ontwikkelen, want successen kunnen slechts worden bereikt door de grotere spontane activiteit van de revolutionaire elementen in combinatie met stevige verbanden tussen de voorhoede en de massa in de fabrieken en onder de wapenen.

niet democratisch), die zoogenaamd de arbeidersklasse vertegenwoordigen, maar in de directe organen van het proletariaat zoals die historisch zijn ontstaan in alle groote revolutionaire worstelingen (sovjets van 1905 en 1917, arbeidersraden van Duitsland en Hongarije, revolutionair comité in Spanje).

Wij zeggen u, Kameraden, wij zijn geïsoleerd en verspreid in de meest verschillende organisaties. Toch is het voor onze propaganda en onze actie noodig, dat we samenwerken. Zonder die organisatie te verlaten, als we er met succes kunnen werken, moeten we onze verbanden organiseeren, informatie- en discussie-materiaal uitgeven. Zoo moeten we met al onze krachten werken aan de voorbereiding van de grootsche historische taak van morgen.

VAN DE STRIJD TEGEN DE OORLOG, NAAR DE PROLETARISCHE WERELDREVOLUTIE.
KAMERADEN, VOORWAARTS!

Aan de lezers:

Het "voorwoord", afgedrukt in het vorige nummer was een voorwoord voor de brochure:

HET WEZEN VAN DE MENSCHELIJKE HOOFDARBEID

door J. Dietzgen, vertaling van H. Gorter, die zoo juist bij ons is verschenen. De prijs is 25 cent, per post 35 cent.

In het volgend nummer zullen we de houding der partijen tegenover het "Italiaansch - Abessynisch conflict" bespreken. Bovendien verschijnen nog 2 P.I.C.-nummers, die met het oog op deze kwestie van belang zijn, en die we daarom ook als brochure zullen laten uitkomen. Het eene handelt over DE TEGENSTELLINGEN TUSSEN ROSA LUXEMBURG EN LENIN en behandelt o.a. hun strijd over de kwestie van de NATIONALE ONAFHANKELIJKHEID DER ONDERDRUKTE VOLKEN, die nu weer in het middelpunt van de politieke strijd is komen te staan. Het andere nummer handelt over DE BUITENLANDSCHE POLITIEK VAN RUSLAND.

Als bijlage bij dit nummer verschijnt het eerste gedeelte van EEN PAAR WOORDEN OVER DE MENSCHENZIEL, die we zoo successievelijk in zijn geheel hoopen te brengen, evenals we dat indertijd met de eerste druk van Grondbeginselen en Bewegingswetten hebben gedaan. Er worden overgedrukt, gemaakt om deze later als brochure te kunnen uitgeven. De brochure is ook van Joseph Dietzgen.

(Vervolg van bijlage blz. 2).

Rubens schildert de heilige Frans; het is echter niet de heilige Frans, maar slechts een min of meer goed gelijkend beeld van hem. Ditzelfde niet begrepen, tusschen het oorspronkelijke en de afbeelding niet onderscheiden, de Rubens en zijn capucijnen met elkaar verwisseld te hebben - dat is het lijden van de oude verprieesterde zielkunde.

Beelden maken is het handwerk van de menschenziel. Toch gaat zij niet heelemaal daarin op. Zij heeft ook nog andere huise-lijkheden op te knappen. Zij ontvangt indrukken en brengt gewaarwordingen voort. Zij is een rijk wezen en bezit vele eigenschappen. Wij zullen echter ons ditmaal slechts aan het eene houden, aan de kunst, "voorstellingen" te geven.

Wij hebben gezien, dat voorstellingen beelden zijn, die nu een slecht, dan weer beter zijn "uitgevallen"; afhankelijk daarvan is het product van de menschenziel nu eens een wazig, verward, dan weer een helder, duidelijk begrip.

Voorstellingen en begrippen verhouden zich als slechte en goede beelden. De ziel is intelligent, en het maken van intelligente beelden is een ware kunst.

Onze leerling in de zielkunde heeft in het eerste uur reeds voldoende van deze wetenschap geleerd, als hij alleen wil vasthouden, dat de ziel een door de ervaring gegeven kracht is, evenals andere krachten, en zich van deze onderscheidt als een kunstenaar; die het verstaat, intelligente beelden te schilderen.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst ver-
schijnt minstens één-
maal per maand.

Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

Achtste Jaargang No 12.
November 1935 No 1.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkeloosheid en telkens diepere ontvriesting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeiderklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van internationale Communisten waken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwesenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!**

K L A S S E S T R I J D I N O O R L O G S T I J D .

De 2de wereldoorlog is onvermijdelijk.

De 1ste wereldoorlog was een gevolg van de opkomst van het duit-sche imperialisme, dat de machtspositie's van Engeland en Frankrijk ernstig begon te bedreigen. De duitse zwaarindustrie, moderner uitgerust dan de engelse, was een gevaarlijke concurrent op de wereldmarkt. En daar-naast bedreigde het duitse imperialisme het engelse en het franse door de strijd om de grondstofgebieden. Het duitse kapitaal zoekt daarom expansie in Noord-Afrika (panthersprong), en in de richting van het Nabije Oosten en Indië (Bagdadspoorweg, Balkanpolitiek, annexatie van Bosnië en Herze-gowina door Oostenrijk enz. enz.). Het is bekend, hoe deze toestand ten slotte, na de voorbereidende Balkanoorlogen, een wereldoorlog tot gevolg had.

Ook nu doen zich weer soortgelijke verschijnselen voor. Dat kan ook niet anders, want het is onvermijdelijk, dat naast de oude imperialis-tische machten steeds weer nieuwe op komen dagen, die hen van hun plaats onder de zon willen verdringen. Dat is onvermijdelijk, omdat de ontwikkeling der productiekrachten onvermijdelijk is. Nu de Aziatische landen in de kring van het wereldkapitalisme getrokken zijn, begint men ook daar de tech-niek toe te passen, zocals die reeds in de oude landen bestond. Maar deze "jonge" landen groeien daarmee tot enorme economische, politieke, en mili-taire macht, die "hun" deel van de afzetmarkten en grondstofgebieden der wereld opelschen. Het opkomen van nieuwen, imperialistische machten is dus onvermijdelijk, omdat de ontwikkeling der productiekrachten onvermijdelijk is.

Japan, dat niet voor niets dikwijls het Duitschland van....het Oosten genoemd wordt, herrinert op zeer vele punten aan de positie van Duitschland voor 1914. Daarbij dient dan nog in het oog gevat te worden, dat de binnenlandsche toestanden in Japan daar een nog veel scherper uit-buiting der onderliggende klassen mogelijk maken, waardoor het voor het Amerikaansche en Engelsche imperialisme een nog veel gevaarlijker concou-rent wordt. (vergelijk: " Grondslagen van het Japansche Imperialisme", P.I.C. No 2, " 35.).

Het is dan ook geen wonder, dat Japan expansie zoekt in China, terwijl het de overige " omstreken", Brits- en Hollands-Indië, Australië enz. steeds meer economisch gaat beheersen.